

ONZE REIS VAN EONEN

Lieve Moeder Aarde,

Herinner je je nog toen u en Vader Zon voor het eerst gevormd werden uit het stof van ontplofte sterren en interstellair gas? U droeg nog niet de zijden mantel van frisheid die u nu draagt. In die tijd, Moeder, meer dan vier en een half miljard jaar geleden, was uw mantel gemaakt van gesmolten steen. Al snel koelde het af tot een harde korst. Hoewel het licht van Vader veel minder was dan vandaag, ving uw ijle atmosfeer de warmte op en zorgde ervoor dat uw oceanen niet bevroren. In die eerste paar honderd miljoen jaar overwon u vele grote moeilijkheden om een omgeving te scheppen die leven in stand kon houden. Jullie vulkanen gaven grote hitte, vuur en gassen af. Stoom werd uit uw korst verdreven tot damp in uw atmosfeer en water in uw grote oceanen. Uw zwaartekracht hielp de levensondersteunende lucht te verankeren, en uw magnetisch veld voorkwam dat die werd weggevaagd door zonnewinden en kosmische straling.

Maar nog voor de vorming van de atmosfeer hebt u een botsing doorstaan met een groot hemellichaam, bijna zo groot als Mars. Een deel van de botsende planeet werd u; de rest, samen met een deel van uw mantel en korst, werd de maan. Lieve moeder, de maan is een deel van u, zo mooi als een engel. Zij is een vriendelijke zuster voor u, die u altijd volgt, u helpt te vertragen en uw evenwicht te bewaren, en getijdenritmes op uw lichaam creëert.

Ons hele zonnestelsel is één familie, die rond Vader Zon draait in een vreugdevolle en harmonieuze dans. Eerst is er Mercurius, metaalachtig en verbrokken, het dichtst bij de zon. Dan is er Venus met haar intense hitte, hogedruk atmosfeer en vulkanen. Dan ben jij er, geliefde Moeder Aarde, de mooiste van allemaal. Voorbij ons draait de rode planeet, het koude en desolate Mars; en na de asteroïdengordel komt de gasreus Jupiter, verreweg de grootste planeet van allemaal, bijgestaan door een verzameling uiteenlopende manen. Voorbij Jupiter draait Saturnus, de spectaculair geringde planeet, gevolgd door Uranus, op zijn kant gekanteld na een botsing, en, tenslotte, de verre blauwe Neptunus met zijn turbulente stormen en hoge winden.

Als ik deze pracht aanschouw, zie ik dat u, Moeder Aarde, de kostbaarste bloem van ons zonnestelsel bent, een waar juweel van de kosmos.

U had een miljard jaar nodig om de eerste levende wezens te manifesteren. Complexe moleculen, misschien vanuit de ruimte naar u gebracht, begonnen samen te komen in zelf replicerende structuren, die langzaam meer en meer op levende cellen gingen lijken. Lichtdeeltjes van verre sterren, miljoenen lichtjaren verderop, kwamen op bezoek en bleven een tijdje. Kleine cellen werden geleidelijk grotere cellen; eencelligen evolueerden tot meercelligen. Het leven ontwikkelde zich diep in de oceanen, vermenigvuldigde zich en bloeide op, waardoor de atmosfeer gestaag verbeterde. Langzaam kon de

ozonlaag worden gevormd, waardoor schadelijke straling het oppervlak niet kon bereiken en het leven op het land kon floreren. Pas toen het wonder van de fotosynthese zich ontvouwde, begon u de prachtige groene mantel te dragen die u nu draagt.

Maar alle fenomenen zijn vergankelijk en veranderen voortdurend. Het leven over uitgestrekte gebieden van de Aarde is al meer dan vijf keer vernietigd, waaronder vijftien miljoen jaar geleden, toen de inslag van een reusachtige asteroïde het massale uitsterven van de dinosauriërs en driekwart van alle andere soorten veroorzaakte.

Lieve Moeder, ik heb ontzag voor uw vermogen om geduldig en creatief te zijn, ondanks alle barre omstandigheden die u hebt doorstaan. Ik beloof me onze buitengewone reis van eonen te herinneren en mijn dagen te leven met het besef dat we allemaal uw kinderen zijn, en dat we allemaal van sterren zijn gemaakt. Ik beloof mijn steentje bij te dragen en mijn eigen energie van vreugde en harmonie bij te dragen aan de glorieuze symfonie van het leven.

